

Tartalom

Isten Országa, hol vagy?	1-2
Templomunk: Dániel próféta	3
4-es oldal: A Családkapocs Egyesület tagjai Isten országáról	4-5
Bodorkós Imre, plébániánk korábbi káplánja, 25 éve szolgálatban	5-6
Templomunk: Templombúcsú	7-8
A Családkapocs Egyesület	8-9
A középkor és a reformok	9-10
Fotómelléklet:	
Úrnapi városi körmenet	11
Kell egy nap Jézussal!	12
Közösségek 5próbája és Sillye Jenő filmvetítés	13
Kicsinyeknek –	
Rajzok és mondások	14
Anyakönyvi hírek	15
Programajánló:	16

Isten Országa, hol vagy?

A Miatyánk imádságban, amelyet az Úr Jézus tanított tanítványainak, azt imádkozzuk egyebek mellett, hogy „*Mi Atyánk, jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a Földön is. (...) Tiéd az Ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökkön-örökké!*”. Néhányunknak eszébe juthatott az a Jézus-i mondat is az evangéliumból, hogy „*Isten Országa köztetek van*”, amely mondatot a teológusok valahogy úgy fordítanak, hogy „*Isten Országa bennetek van*”. Most akkor hogyan tekintünk mi, egyszerű emberek Isten Országára? Azt hiszem, a tudósok magyarázata mellett a magunk válaszát is meg lehetne találni, hisz fontos, hogy személy szerint mi mit is gondolunk minderről.

A Hiszekegyben is imádkozzuk: „... és [Jézus] Országának nem lesz vége...”. Létező Ország, létező Birodalom, létező Királyság, ahol Isten uralkodik. Felteszem, hogy mindnyájan a szemmel nem látható Mennyszigetre gondolunk és talán némileg képekben is látják a maguk verzióját egyesek. Ha tehát a Mennyszigetről van szó, akkor ez az a hely, az az állapot, ahol az üdvözült lelkek vannak a szent angyalokkal, tehát az ezidáig minden mennybe jutott lélek „lakása”. Akik meghaltak, és méltók lettek a Mennyre, őket hívjuk a megdicsőült egyház tagjainak. És ott van Isten: az Atya, a Fiú, a Szentlélek egységében, ahol majd remélhetőleg ebben a témában is megvilágosodunk. De szeretem elképzelni Jézust, Máriát úgy, mint testtel bírót, hiszen ők így mentek a Mennybe az evangéliumok és a szenthagyomány tanúsága alapján. Illés próféta is tüzes szekérrel ment föl a mennybe. Ilyen személyekkel telinek képzelem a Mennyszigetet, ahol sokkal több lélek van, mint amit feltételezhetnénk. A Menny az a hely és állapot, ahol Istent dicsérik a lelkek, mialatt közbenjárnak a Földön élő embertársaik lelki üdvéért, a megtérésünkért az angyalokkal együtt. Ebben hozzájuk hasonlóak a Földön az értünk szüntelenül imádkozó, áldozatot hozó szerzetesek és szerzetesnővérek. Ilyennek képzelem a Mennyet, jóllehet számszerű karakterekben nem lehet meghatározni.

Tehát valami olyan hely és állapot az Istennek Országa, a Mennyei Országa, a Mennysziget, ahol Istennel ott van a Szűzanya és a többi meghalt szent ember lelke. Olyan hely, ahol az embernek a legjobb lenni, amolyan paradicsomi állapot, tehát a Biblia Teremtés könyve szerint, ahol a Földön a teremtés elején Isten együtt sétált az emberrel, békében és szeretetben. E műfaja szerint tanító jellegű elbeszélésben az Istennel való teljes bizalmi kapcsolat mutatkozik meg, egészen a bűnbeeséséig. Ebben a műfajban mindig azt kell keresnünk, amire a szent író tanítani akar minket, tanulhattuk hittanórán. Jelen esetben Isten és ember tökéletes harmóniájára, Isten-képiségünk eredetére is. Amikor

Isten Országáról gondolkodunk, akkor talán ennek a valaha megízlelt, és ma is vágyott „földnek és kapcsolatnak” a hiánya is felsejlik bennünk. Így a Mennyország a vágyott világ számunkra, amit lehet, hogy a világ szemével nézve a mesékben fedezünk fel és kutatunk, vagy találunk meg, anélkül, hogy tudnánk, a Mennyországot keressük. Mintha minden történet erről szólna: hogyan találjuk meg a boldogságot, a legboldogabb helyet és állapotot, amit elérve aztán soha nem kívánunk elhagyni, sőt, szeretnénk, ha mindenki ott lenne?

De miért is keressük a Mennyországot, minek? Talán azért, mert a föntiekből következően a szívünkbe van írva az Ország, a Királyság, a Birodalom léte, amely számunkra otthon-létet takar, hasonlóan ahhoz, ahogy Zorán énekli: „Kell ott fenn egy Ország...”. A szívünk Király után kiált: és ha nem az Urat helyezzük a trónjára, akkor olthatatlan szomj marad bennünk, amelyet majd betölteni igyekszünk bármivel is.

Alsós hittanon arról is beszélünk a gyerekeknek, hogy mindenki „kap születésekor egy piciny kis magocskát” a szívébe, amit ápolni, gondozni kell. Ez egy jóság-magocska. Minél inkább és minél több jót teszünk, gondolunk, minél őszintébben imádkozunk, teszünk, annál erőteljesebben nő, fejlődik bennünk. Ahogy növekedik bennünk a jóság, engedünk teret neki magunkban, személyiségünkben, annál inkább növekszik Isten Országja is. Mert az Ország nem szilárd elemekből áll, hanem táguló valóságnak lehetne leírni. Minél több szeretetre vagyunk képesek, minél szebben szeretünk, annál közelebb jutunk az Országhoz, vagyis a Jézus-i úthoz.

Máté evangéliumának Hegyi beszéde értelmezése kapcsán egy teológus atya azt állította, hogy a tanítvánnyá válás útján válunk igazán az Atya gyermekeivé, aminek sok jellemzője van. És miközben tanítványokká leszünk, az atya tézise szerint akkor válunk testvérekké is egyben. Olyan testvérekké, akik szüntelenül egymás javára vannak, illetve valóban arra is törekcszenek.

Márk evangéliumának tanúsága szerint Isten országa ott van, ahol ördögűzések vannak és rendkívüli gyógyulások. A biblikus így ír: „...Jézus galileai működésében (...) számtalan jelét adja, hogy benne és általa megvalósul az Isten országa. Az itt közölt beszédek azonban arról is tanítanak, hogy az ország növekedésének akadályai is vannak, mint a

hitetlenség, a figyelmetlenség, az Istennel szembeni bizalom hiánya. Az evangélium második felében Jézus már elsősorban nem a csodái, hanem saját útja, a szenvedés bizalomteljes vállalása által valósítja meg az országot, amelynek beteljesedése az ő haláláig őrzött hűsége, illetve Isten részéről az, hogy az ország új valóságának kezdeteként feltámasztotta Jézust. Erre a rendkívüli újdonságra azonban még sokat kell készülnie Jézus hallgatóinak és a tanítványoknak. Az addig tartó úton Jézus még formálja őket, hogy szívük és elméjük nyitott legyen, mint a kisgyermeké (...), vagy mint a jó földbe hullott mag, amely százszoros termést hoz.” (Martos 2014, 87).

Továbbá: „Az ország, amelyet Jézus hirdet, egész valójában érinti meg az embert. Szerzője Isten, megvalósítója Jézus. Az ország ugyanakkor része az emberek világának, sőt egész életüket igényli: kapcsolataikat, környezetüket, anyagi és szellemi javaikat. Minden új értelmet nyer annak számára, aki az ország tagja akar lenni. Ebben az új életben immár szinte bármi az ország szimbóluma és kifejezője lehet. Azok a rövid példabeszédek, amelyeket itt olvasunk, az Isten országának valóságát szemléltetik. Jézus azért jött, hogy meghirdesse és megvalósítsa ezt az országot, Isten uralmát, amelyhez az ember folyamatos megtéréssel csatlakozhat (...). Az ország belső természetének elsősorban a növekedés felel meg, ami Isten ajándéka. (...) A kihívás csupán az, hogy ne a hatásokra, hanem magára Jézusra is figyeljen a hívó (...). Amikor viszont nem marad más, mint Jézus szenvedésének szemlélése és a benne való osztozás (...), akkor tudnia kell, az ország jelenkori megvalósulásának más szakaszához, a földbe hulló búzaszem valóságához érkezett.” (Martos 2014, 96-97).

Az Ország létezése tud adni lendületet mindnyájunknak, a kezdőbetűk írásától függetlenül, lelkesedéssel tölthet el akkor, amikor lankadunk, elveszítünk számunkra fontos dolgokat, vagy személyeket, bármit. Bármikor kapcsolódhatunk hozzá, de nem mindig fogjuk érezni a kapcsolódást. Mégis, keressük az Országot, mert aki keres, az mindig talál Isten kegyelméből!

(Források: Martos Levente Balázs (2014): Márk evangéliuma; Pattarumadathil SJ, H. (2008): Your Father in Heaven)

S. Ivancsics Evelin

Templomunk

Dániel próféta

A templomhajó középső boltszakaszának bal oldali cse-gelyén a négy nagy próféta közül Dániel látható.

A hagyományoknak megfelelően, szakálltalan ifjúként, díszes keleti ruhában ábrázolták. Fején turbánt, vállán vörös szalaggal átkötött kék köpenyt, lábán hegyes csizmát visel. Előre hajlik, lefelé tekint, jobbában a többi prófétához hasonlóan könyvtekerest tart, baljával rámutat.

A tekercs felső része megsemmisült, és a 20. századi restaurálás – helytelenül értelmezve az ábrázolásokat – egy tollas fejdíszű indiánt festett melléje. A motívumokban az alattuk olvasható felirat (Daniel 7. C. 4. V.) alapján a Dániel látomásában a tengerből felemelkedő fenevadakat ismerhetjük fel. (Dán 7,3-4)

Az alsó sorban az első vadállat a szárnyait vesztett orosz-lán a bábéli/babilóni birodalom jelképe: szárnyas orosz-lán, melynek ereje már megfogyatkozott, szárnyait kitepték. Mellette a medve, az iráni fennsík jellegzetes állata a méd-perzsa birodalmat, Babilón leigázóját jelképezi.

A felső részen hiányzó rész minden bizonnyal a négyfejű, négyszárnyú párdutot ábrázolta, amely Nagy Sándorra és a görög-makedón birodalomra utalt. A negyedik, elmosódott ábrázolásban (talán egy szárnyas koponya?), a névtelen, leírhatatlan és minden eddigittől különböző szörnyben hagyományosan a Római Birodalom „ismerhető fel”, amely vasfogakkal és bronzkarmokkal mindent felfalt és eltaposott. Tíz szarva tíz király/hatalmat ábrázolt. Ezt értelmezhetjük az átfestők tolldísznek, bár lehetséges, hogy csak az ábrázolás kezdetlegessége mozgatta ilyen irányba a kor divatos történeteinek felnőtt festő fantáziáját.

Ez a dánieli látomás, amely az Ősöreg és az Emberfia megjelenésével folytatódik világosan utal a világ végére és megismétlődik a Jelenések könyvében is. Ennek alapján tekinti az egyház Dánielt az eljövendő messiási birodalom egyik legjelentősebb hírnökének.

Dániel Júda törzsének egyik tekintélyes családjából származott, Kr.e. 590 körül született. 14 évesen egyike volt azoknak a „királyi vérből vagy előkelő családból származó, hibátlan, csinos külsejű, minden bölcsességben jártas, művelt és képzett ifjakkal”, akiket Nebukadnezár/Nabukodonozor király 605-ben Babelbe/Babilonba vitetett, és három éves képzés után udvarába rendelt. Dániel Bélsacár néven megtanulta az ékírást és a nyelvet, de szigorúan ragaszkodott a vallási törvények pontos betartásához (nem evett húst, nem borult le a király szobra előtt stb.), ezért Isten rendkívüli bölcsességgel és az álomfejtés tudományával is megáldotta. Több királyt is hűségesen szolgált, utolsó látomását

*Dániel próféta a templom barokk freskóján
(fotó: Eke István)*

537-ben jegyezték le. Sírjának helyét több város is magának követeli. A legfontosabbak: Szúza (Irán) a zsidó, keresztény és muszlim hívők számára egyaránt fontos szent hely, de Szamarkand (Üzbegisztán) és Tarsus (Törökország) is így tisztel egy-egy mauzóleumot.

Dániel könyve az Ószövetség legnépszerűbb írásai közé tartozik. Rendkívül képszerű, ezért – és a fentebb is említett jövődölések miatt – kezdettől fogva kedvelt témája a művészeteknek: Zsuzsanna és a vének, a négy anyagból készült kolosszus, a falon megjelenő ujj által írt szöveg éppúgy, mint a tüzes kemencében épségben maradt ifjak vagy az orosz-lánok verméből kikerült próféta. Utóbbi Krisztus feltámadásának előképeként már az első katakombák falán is megjelent.

Magyarországi népszerűségét jelzi, hogy a mai napig sokan viselik nevét. A veremből való szabadulása miatt, a bányászok védőszentje.

Ünnepét a római egyházban július 21-én, a görögkatolikusok között karácsony előtt, december 17-én ülik.

Marx Mari

A Családkapocs Egyesület tagjai Isten országáról

„Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Milyen hasonlattel szemléltessük? Olyan, mint a mustármag. Amikor elvetik a földre, kisebb minden más magnál. De aztán, hogy elvetették, egyre nő, és minden kerti veteményénél nagyobb lesz. Akkor ágakat hajt, hogy az égi madarak árnyékában tanyáznak.” (Mk 4,30-32) A példabeszédben megjelenő kép közel áll a szívemhez. Valami, ami elindul kicsiben... Elvetik /ültetik, gondozzák, öntözik... éltetik, s egyszer csak ott van. Mint egy fa a kertben. Jelen van a mindennapokban, az ünnepeinkben, a küzdelmeinkben, a pihenéseinkben. Árnyékában, vagy az ágai között (az egyesület programjain) meg lehet pihenni, fel lehet tölteni, s lehet találkozni egymással, Istennel. Sokszor elmennek az emberek a fák mellett, de ha éppen ott egy pad, könnyebben leülnek, beszélgetnek, csendesen nézelődnek... valamit megértenek, Valaki megérinti a szívüket... Milyen jó egy pad a lombok alatt. Olyan, mint egy tapintatos meghívás a megállásra, a szusszanásra. S

olykor-olykor érezhetjük, s talán mások, akik véletlenül jártak arra, ők is megérezhetik, hogy Isten országa közöttünk van. (Lk,17,21) Pedig lehet, hogy csak egy padot tettem a fa alá.

Bencze Tamás

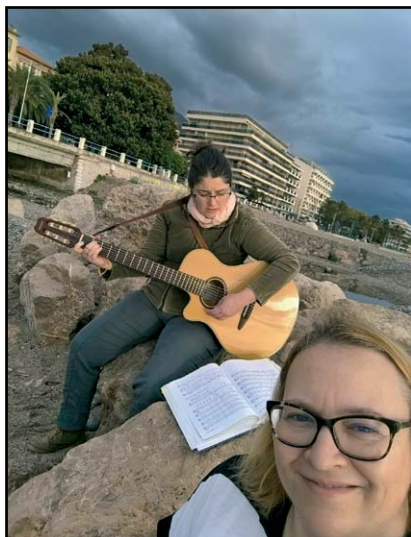

Isten országáról nem nagyon beszélünk, nem hirdetjük, és igazából nem is ez a feladata egy kereszténynek. Jézus volt az, aki erről beszélt: elközelgett Isten Ország, azaz az Ő uralkodása, ami más mint az embereké, mert ez nem egyéb, mint a Vele való kapcsolat. És ez a kapcsolat nem valami, hanem Valaki. Jézus Krisztus megtestesítője a kapcsolatnak, Ő a közvetítő Isten és ember között, mert Ő maga is ember. Mi már nem Isten Országát hirdetjük, hanem Jézust, mert Ő a Krisztus, a Megváltó. Keresztényként feladatot kaptunk: az evangélium, az örömhír hirdetését: hogy emberszerető Istenünk van, akit atyaként, apukánkként szólíthatunk, és a bűn bár elszakíthat az ő szeretetétől, de van megoldás, mert eljött Jézus, aki elhozta a megváltást, Ő már megváltott, és ha megvalljuk őt urunknak és megváltónknak, megtérünk bűneinkből, amihez segítségül kaptuk a Szentlelket, aki bennünk él, akkor közösségben fejlődve már itt a földön megvalósul Isten Ország, az ő különleges uralkodása, a kapcsolat Vele.

Az egyesület tevékenységében, a megszervezett eseményeken Krisztust kívánjuk hirdetni, más-más mélységben. Teret szeretnénk adni a beszélgetésnek Jézusról, vagy az elcsendesülésnek Jézussal, vagy akár a dicsőítésre Jézus miatt (amire nem is annyira Istennek van szüksége, hanem nekünk embereknek, hogy ki tudjuk fejezni Isten felé a szeretetünket, imádatunkat egy ilyen hangos módon is, mert méltó a dicséretre!) Mit tud adni egy ilyen szervezett alkalom? Megerősítést, bizonyosságot, hogy Isten Ország, azaz az Ő uralkodása már itt a földön jelen van. Jelen van közöttünk hívő keresztények között. Ez a testvéri összetartozás hiszem, hogy vonzó. Kiinduló pont tud lenni egy ilyen találkozás egy megtéréshez, egy irányváltáshoz. Szükséges, hogy legyenek olyan alkalmak, amik nem a templom falain belül valósulnak meg, hogy az Örömhír mindenkihez eljuthasson, sőt azt mondom, hogy minden embernek joga van hozzá, hogy halljon róla. Építem Isten Országát azzal, hogy elfogadom a helyemet benne, betöltöm azt a feladatot, amit nekem szánt maga a Király.

Mikolás János

És épül az ország, föld rejtékén a mag szárba szökken, levelet hajt minden ág, szirmot bont száz virág, illata szél szárnyain tova száll. Így szépül az ország! (Sillye Jenő)

Mert Isten országa olyan, mint a mező, melyen búza és konkoly együtt élnek egymással békében.

Elképzelttem egy búzamezőt, fújja a szél az érett kalászeket, ha lerajzolnám fekete grafittal, szép lehetne. De Isten országa ennél több. A búzamezőn szél borzolva ringanak az aranyszínű kalászek, és a képet még szebbé teszi az arany kalászeket meg-megtörő rózsaszín konkoly, a piros pipacs vagy a kék búzavirág meg a fehér margarétabokrok, az illatos lednek és a lila szarkaláb. Régen édesanyánkkal sokszor gyalog mentünk el a szőlőbe dolgozni, mindig nagy örömet okozott nézegetni ezeket az útszéli vadvirágokat. Édesanyánk kedvenc virága a búzavirág volt. Az utóbbi években sokat szomorkodott, hogy a sok gyomirtó miatt már csak nagyon ritkán látható. Bizony a búzavirág, margaréta régen a búzamezők szélén nőtt. Ahogy a konkoly is. A konkolyt mérgező magja miatt irtották régen, de jelenleg egy védett gyomnövény. A konkoly, ha a búzamagok közé kerül, súlyos betegségeket okozhat már kis dózisban is, de amíg együtt növekednek a búzával, a búza termése 20-50%-kal is gazdagabb lehet. Isten tudja ezt. Egy magban ez már mind benne van. Isten látja a növekvő szép rózsaszín virágot, látja a búzára gyakorolt jótékony hatást a konkolyban is. Meglátni a mellettem lévőben a szépet és jót. Szerintem ettől épül Isten országa.

dr. Sziráki Klára

Szeretném azt hinni, hogy Isten országa nem egy olyan hely, ahol mindenki az ég felé meredve tölti a végtelent. Nem tudok mit kezdeni a végtelen és örök, kérdések nélküli létezéssel.

Abban bízom, hogy Isten országában az Istenhez közel, szeretve érzem magam és figyelnek rám. Úgy tudnám leírni, mint amikor a barátaimmal vagyok. Mert ez az a közeg, ahol az ember

igazán önmaga lehet, elfogadják hibáival együtt. Ez az a hely, ahol igazán gyermeki lélekkel, minden félelmet, álarcot, védőpajzsot levetve igazán boldog lehet. És ebben a közegben, egymást erősítve, együtt fejlődve, jobb emberré válva tudjuk talán együtt építeni Isten országát. Megélni a szeretetet.

Sebestyén Fehér Nóra

Riport

Bodorkós Imre, plébániánk korábbi káplánja, 25 éve szolgálatban

Bodorkós Imre, plébániánk korábbi káplánja, 25 éve szolgálatban

Július 26-án ünnepeljük templomunk búcsúnapját, melyen Bodorkós Imre szombathelyi plébános, kórházlelkész, plébániánk korábbi káplánja mutatja be a szentmisét, és részesít minket ezüstmisés áldásban. 25 éve, 2001. június 14-én szentelte őt pappá dr. Konkoly László püspök úr, az évforduló alkalmából készült vele az alábbi riportunk.

A szentelésed körüli időszakban volt-e olyan élményed, amit ma is fontosnak tartasz?

A papszentelés körüli időszak sok szép élményt ajándékozott. Pannonhalmán volt a szentelési lelkigyakorlat. A papszentelés előtti napokban voltak a záróvizsgák és a diplomavédés is. A szentelésre és az újmisére való készüllet is sok feladatot adott. Konkrét dolgokra részletesen nem emlékszem a szentelés napjáról, de összességében nagy örömet jelentett a papszentelés napja. Szüleimmel és nagyszüleimmel, sok rokonnal, barátal és ismerőssel ünnepeltem együtt. Szülőfalumból sokan részt vettek a szentelésen, ketten szentelődünk a plébániáról. Az a tudat, hogy pap lettem – teljesen átformálta ezt a napot. Sajátos vonást adott a napnak az is, hogy a szentelő főpásztor, Konkoly püspök atya hittant is tanított nekem kisiskolásként néhány évig, szüleimet is ő eskette. A szentelő püspökkel a kapcsolat főként az ő nyugdíjas éveiben volt különösen is közeli.

Az általad választott szentírási papi jelmondat hogyan kísérte papi életed? Ma is ezt az ígét választanád?

A szemináriumba lépés előestéjén – ez Kisboldogasszony ünnepe volt – a plébánosom ezzel a szentírási mondattal fordult hozzám: „Légy hű mindhalálig, és én életet adok neked győzelmi koszorúul”. Ez végig kísérte a készüllet hat évét, a papság huszonöt évét. Külön magyarázatra nem szorul ez a Jelenések könyvéből vett idézet. Ma is ezt választanám.

Káplánként 7 évig szolgáltál Zalaegerszegen a Mária

Bodorkós Imre atya

Magdolna plébánián. Közösségünk tagjai ma is hálásak egyszerű, közvetlen jelenlétéért. Számos közösség - minisztránsok, cursillo, családos közösség - kapott új életet, vagy erősödött azért, mert fiatal papként kísérted, segítetted, vezetted. Számodra mit adott az itt eltöltött 7 év?

Az életem egyik legmeghatározóbb szakasza volt a zalaegerszegi kápláni időszak. Sokat hangoztatjuk azóta László atyával a klasszikus mondást: „A szombathelyi egyházmegyes papoknak két csoportja van: aki volt zalaegerszegi lelkipásztor, és aki szeretett volna az lenni.”

László atya volt az egyetlen princípálisom. Ami gyakorlati dolgot tanultam, azt tőle tanultam. Minden későbbi helyemen visszaköszöttek a zalaegerszegi szokások, ez egy igazodási pontot is jelentett. Lehet, hogy helyi vonásokkal, új meglátásokkal formálódott sok minden, de az alapok mindig „egerszegiesek” maradtak, ezt jóleső érzéssel mondom.

Úgy tudom, a kápláni években „korelnök” vagyok. 2-3 évig gyakran van káplánként egy helyen egy fiatal pap, 5-6 évig ritkán, az utóbbi évtizedekben szerintem nem sokszor fordul elő ilyen nagy ajándék a papi életutakon. Voltak olyan dolgok, amelyeket érettebb fejjel másként tennék ma már, megváltozott a minket körülvevő világ is, de bennem csak jó és szép emlékek vannak.

Nagyon hálás vagyok káplántársaimnak (ez is egy nagy kincs, manapság ez is egyre ritkább), hogy az én időmben nagylétszámú volt a plébánia: két apát, három káplán. Várhelyi Tamás és Szalai Attila plébános urakat hadd emeljem ki... jó kis hármasként volt kezdetben, de a később érkező atyáknak is sokat köszönhetek. Sok sztorit tudnék mesélni... Sok új dologgal találkoztam, új volt az akkor működő sok közösség számomra, a Szent Család Óvoda, a Mindszenty Iskola szép élete, a kertvárosi ÁMK-ban tartott misék sajátos körülményei, a „besenyőiek” közvetlensége. A kertvárosi templom építésénél is sokat tanultam Laci atyától: az első kapavágástól a szentelés előtt takarításig sok mindent tapasztaltam, és sok mindennek fizikailag is részese voltam.

2008. március 19-én este tárta fel Veres András püspök atya tervét, hogy véget érnek a kápláni évek. A beszélgetésből megmaradtak bennem a dicsérő szavai, figyelmessége, az, hogy nem egy „sakktábla bábuja”-ként kezelte, sajátos kérése. A dispozició - ha egy szóval kellene jellemezni, ezt mondanám: emberséges volt. Az ilyen történetek szerintem nem annyira megszokottak.

Jánosházán és Szentgotthárdon is plébániát vezetél. Ezek a helyek az egyházhoz szorosan nem kapcsolódó emberek figyelmét felkeltette a szertartásokon – temetés, esküvő, keresztesítés - alkalmával végzett figyelmes szolgálatod. Melyek voltak plébánosi munkád legnagyobb kihívásai?

Sok mindenben változott a helyzet. Elődömmel, Pavlics kanonok úrral egy évig együtt voltam a plébánián. A kisvárosnak előbb 9, majd még 3 filiája lett. Káplánjaimmal, munkatársaimmal igyekeztünk jó munkát végezni. Voltak kihívások plébánián, egyházi iskolában, anyagi dolgok koordinálásában, sok építkezésben, közösségformálásban, liturgikus szolgálatokban, de a zalaegerszegi alapok sokat segítettek. Nem volt ritka, hogy László atyától kértem tanácsot.

A figyelmes szolgálat alapvető fontosságú volt. Az emberek szép vagy fájdalmas életeseményeinek részeseivé válni nagy felelősség és nagy lehetőség az evangélium hirdetésére. Nagy dolog az utcai evangelizáció, de több embert megszólít egy igényesen előkészített templomi ünnep, egy méltó módon tartott esküvő vagy egy, az egyház vigasztaló szavát közvetítő temetési szertartás. Ez igaz *ad intra és ad extra*, azaz a lelkipásztor gondos szolgálata erősíti belülről is a közösséget, és evangelizál egyháztól távolabb levők, sőt kívül levők felé is.

Jó tapasztalat, hogy eddig egyetlen szolgálati helyemről sem kellett a püspöknek kimenekíteni, a jó kapcsolatok az egykor rám bízott hívekkel megmaradtak. Sokszor teszem fel a kérdést: miért is kellene megszűnni ezeknek. Ahogy én is a hívek életében, úgy ők is az enyémekben nyomot hagytak. Nem lenne őszinte és helyes ezeket megtagadni.

Ferenc pápa budapesti látogatására együtt utaztunk Óra Krisztián atyával. A zárandokvonat kora hajnalban indult. Kínáltuk Krisztián atyát, melyet azzal hárított el, hogy Imre atya már főzött neki kávé, s készített reggelit is. Ezt a kedves, gondoskodást ma is fontosnak tartod a munkatársaiddal kapcsolatban?

Megtettem hasonló dolgokat munkatársaimmal sokszor... ma is... szerintem jó, hogy így van... máshol nem ez a szokás?

Azt hiszem, nem árulok el titkot, hogy amikor Zalaegerszegen voltál, nagyon szeretted a motorozni. Megmaradt a „szabadság sportja” iránti szereteted? Mi az, ami feltölt, pihentet Téged?

Zalaegerszegen kerültem bele a motoros közösségbe. Nagy élmény volt, sok olyan embert ismertem meg, akihez talán nem kerültem volna ilyen közel. Néha előfordult, hogy nem tartottam meg a legaprólékosabban a KRESZ szabályait. Mostanra kicsit változott a helyzet. Kicsit kívülről vagyok a motoros társadalom tagja, de most is másként dobban a szívem egy motorhangot hallva, vagy ha jelzek a motorosnak, hogy előzzön meg... Az olvasás, a kerti munka, a virágkötészet, a templomok igényes szépítése sokszor feltölt és kikapcsol.

Mit üzennél a fiataloknak, akik esetleg a papi vagy más egyházi hivatáson gondolkodnak?

Legyenek bátrak, bízzák magukat a jó Istenre.

Köszönjük a válaszokat, papi szolgálatod újabb 25 éve-re Isten áldását kérjük!

Háriné Mile Mónika

Gondolatok Bodorkós Imre atya ezüstmiséje kapcsán

Az ezüstmise mérföldkő, mely visszatekintésre és hála ad okot az elmúlt 25 év áldozatos szolgálatáért.

Plébániánk egyik cursillos csoportja (ma Szent Anna csoport) közel 25 évvel ezelőtt zárandokútra készült Medjugorjéba. Bár az utazás szervezett volt, ennek ellenére sem idegenvezetőt, sem lelkipapot nem biztosított a szervező. Ennek hiányában néhányan kétségbeesetten telefonáltak körbe a városunkhoz közeli plébániákat, lelkipapot keresve. Nyár lévén egyetlen atya sem vállalta fel ezt a feladatot.

Akkor került kettő, fiatal, újmiséskáplán a plébániára: Bodorkós Imre atya és Várhelyi Tamás atya. Így Stróber László plébános urat arra kértük, hogy egyikőjüket engedje el lelkipapnak az induló zárandokcsoporttal. A plébános úr választása Bodorkós Imre atyára esett, aki idáig még nem vezetett zárandoklatot. A kora reggeli induláskor a buszon szeretettel fogadtuk, és támogatásunkról, segítségünkéről biztosítottuk.

A kilométereket magunk mögött hagyva, lassan, de egyre folyamatosabban és hangosabban szólt a közös ima (leggyakrabban a rózsafüzér), valamint a buzgó, jó hangú, lelkes testvéreknek a Szűzanyát köszöntő, dicsőítő éneke. Ennek köszönhetően Imre atya is egyre határozottabb, bátrabb lett.

Medjugorjéba érve közösen a helyismereti problémát is megoldottuk. A napi programoknak megfelelően Imre atya bátran, fiatalosan, buzgó lelkipapként minden feladatot megoldott. Nagy élmény volt a kora hajnali órákban induló keresztút a Krizsevácra. A szentmisék és a közös imák mellett a szabadban szolid agapéra is volt lehetőség az atyával. Útban hazafelé a tengeri fürdés is belekerült a programba. A szerencsés hazatérés után úgy éreztük, hogy ez a zárandokút volt a közös elfogadásnak a próbája.

Imre atya a plébániánkon töltött 7 éve alatt a cursillos csoportunk lelkipapja volt.

Sok-sok tanítással, közös programmal, zárandokutak szervezésével (ittthon és külföldön) tette tartalmassá közösségünk életét. Szomorúan, nehéz szívvel éltük meg elhelyezését, de az együtt töltött évek emlékei velünk maradtak.

Most, a 25 éves papsága idején megköszönjük valamennyi szolgálatát, amit a közösségünkért tett.

Hálát adunk a Jóistennek az elmúlt 25 év áldozatáért és szolgálatáért. Kívánjuk, hogy a jövőben is kísérelje lépteit az Úr áldása, és adjon Imre atyának erőt, jó egészséget további áldásos munkájához! Kísérje lépteit kegyelmével, szent lelkével!

Az emlékezők nevében: Bangó Józsefné

Szent Anna cursillos csoport tagja

Templomunk

Templombúcsú

A magyar nép és néprajz háromféle búcsút ismer.

1. **Szentbúcsút** nem lehetett minden katolikus faluban tartani, néha viszont templom, sőt falu sem kellett hozzá. Ehhez csoda kellett, vagyis olyan rendkívüli esemény, amelyet a nép csodaként értelmezett, és amelyet hosszas vizsgálatok után a hivatalos egyház is csodaként vagy csodás eseményként ismert el.

2. **Templombúcsú** eredetileg a templom címének/tituláris szentjének/védőszentjének ünnepe. Ez volt a nagybúcsú vagy torkosbúcsú. Manapság – mint Zalaegerszeg esetében is – a szent ünnepéhez közelebb eső hétvégén tartják. Ehhez kapcsolódott – de később el is válhatott tőle

3. A **templomszentelés** ünnepe, vagy kisbúcsú. A Mária Magdolna templomot 1803. július 9-én szentelte fel Harrasi Herzan Ferenc érsek szombathelyi püspök, miután Mária Terézia 1777-ben idecsatolta az addig Veszprémi Egyházmegyéhez tartozó mezővárost.

A templomszentelés, latinul dedicatio/consecratio/benedictio ecclesiae az épület felszentelése meghatározott titulussal liturgikus célra. A consecratiót (szentelést) püspök, a benedicatiót (áldást) az általa fölhatalmazott pap végezte.

Az ősegyházban nem volt liturgikus célú épület, a szentmisét biztonságos helyen, magánházakban végezték. Maga a liturgia szentelte meg a helyet. A kereszténység államvallássá tétele után, a pogány templomok átvételével a szentelés gyakori lett, lényeges része volt az ereklyék elhelyezése az oltárban, és az első szentmise. Az első ismert templomszentelést Paulinus püspök végezte 314-ben a tyrusi székesegyházban. Az újonnan épült egyházakban a szentelés az első mise előtt történt. A II. Vatikáni Zsinat (1962-1965) előtt konsekrálni csak a kő- és téglapépületeket lehetett, a fából, fémről, üvegből stb. épített templomokat csak megáldották, a konsekrációt csak vasár- és ünnepnapon, a megáldást bármikor végezheték. Később is szükség volt az épület (újra)

szentelésére, ha az jelentősen megrongálódott, a templomot tartósan profán célokra használták vagy megszenteltségüket (pl. a törökkor, a reformáció, háborúk idején).

A templombúcsú minden közösségben nagy ünnep volt. Ezért nem is szerették vasárnapra áthelyezni, hiszen így csak a legszükségesebb munkákat kellett aznap elvégezni. Az újkori kötött munkarenddel, és különösen a kommunizmus idején, amikor nem volt lehetőség a munkahelyről hiányozni, került a búcsú a közeli vasárnapra.

Ha mostanság búcsúba megy valaki, ritkán tulajdonít a szónak vallási jelentőséget, még kevésbé, ha a „van itt minden, mint a bucsuban” szólás zsibvásárral egyenértékű, kifejezetten világias megfelelőjét vesszük tekintetbe.

Pedig eredetileg a templom címének/védőszentjének ünnepe is egyike volt a település jelentős napjainak. A nagymisén résztvevők ugyanúgy búcsút nyerhettek, mint a zárándokok. Ilyenkor együtt ünnepelt a helység egész népe. Hazavárták az elszármazottakat, különösen a modern időkben, amikor az ember élete már nem feltétlenül a szülőfalujában folyt le és ért véget, mint a történelmi korszakokban. A családok vendégül látták a messziről jött, rég nem látott rokonokat, és ünnepi menüvel (húsleves, főtt hús, mártások, pecsenye, sütemény, kávé) tett ki magáért a gazdaasszony. A vásári soka-dalom persze ráépült az ünnepre, mint a faluhelyen elérhető kevés szórakozási lehetőségek egyike.

Görögkatolikus templombúcsú Nagybégányban (Kárpátalja)

A vallási élet individualizálódásának, látványos alkalmi visszaszorulásának következménye, hogy ezek az események egyre inkább elvesztették vallási jelentőségüket. Étkelési szokásaink változtak, ételünk bősége és gazdagsága már nem korlátozódik az ünnepnapokra. Az utazás pedig a huszadik század végére az emberek természetes életformájává vált. Nem kell már különleges alkalom, hogy felkerekedjünk és meglátogassuk a nagyszülőket, keresztszülőket. Így a templombúcsú sem mindig a faluközösség és a család összekovácsoló ereje, alkalmi, inkább az evés-ivás, bálozás, szórakozás lett.

Marx Mari

A Családkapocs Egyesületről - röviden

A 2026. május 23-án a zalaegerszegi Apáczai ÁMK-ban megrendezett „Kell egy nap Jézussal!” dicsőítő nap nagy sikert aratott a város hívő közössége körében. Sokakban hála fogalmazódott meg, és a vágy is, hogy szeretnének az eseményt szervező egyesületről többet megtudni, így az alábbiakban szeretnénk eleget tenni ennek és röviden bemutatni a Családkapocs Egyesületet, a kezdetektől.

Az egyesületet 2022. január 9-én alapítottuk 18 testvérünkkel együtt. Ma is húszan vagyunk tagjai, ezen belül tízen hatan házaspárként veszünk részt a munkában, tízen ebből az Olajfa Közösség tagjai vagyunk. Többségünk a város három plébániáját „képviseli”, de egy református házaspár is a csapat tagja, és a városmissziós tevékenységben informálisan kiegészültünk a negyedik plébánia és a Mindszenty iskola templomigazgatóságának küldötteivel is.

A hívő közösség lelki növekedését szolgáló programok közös szervezésébe legtöbbször még az alapítás előtti időben belefogtunk. 2018. októberben Zalaegerszeg kapta az egyházmegyei családi lelki nap szervezésének feladatát. Az erre vállalkozó csapat a Családkapocs nevet adta az eseménynek, és az egyesület logóját is ekkor, erre az alkalomra tervezte nekünk egy kedves fiatal ismerős. A következő évben kezdtük el a Házasság Hete zalaegerszegi eseményeit is

szervezni. Onnantól kezdett érlelődni bennünk, hogy a helyi, minden plébániára kiterjedő közösség szolgálatát célzó együttműködésünket jogi személyként ismertessük el. Az egyesület elnöke a kezdetektől Kéry Henriett, aki az aktuálisan kitűzött célok felé terel minket. Összehívja a közgyűléseket, és a maga szervező munkája mellett nyomon követi mindannyiunk vállalt feladatát is. Ő és férje, Varga Péter a képviselőnk az egyházmegye felé is, amely rendszeres pénzügyi támogatója a programjainknak.

Minden év elején megtervezzük, hogy milyen tematika alapján, milyen programokat szeretnénk szervezni, melyekhez felelősöket rendelünk. Rendszeres programjaink - mint a Szerelmi kalandtúra, a Házasság Hete helyi eseményei vagy a Közösségek ötprobája - mellett minden évben kezdeményezünk új dolgokat is, melyek egyikünk-másikunk szívében születnek a helyi hívők igényeinek kielégítésére és/vagy az evangélium sürgetésére válaszul. Így született a 75 évvel ezelőtti Mária Kongresszus emlékprogramja, és az ez által ihletett Városmisszió évében szerveződött események, vagy a teremtsévédelem jegyében megvalósított programok, de számos egyéb előadás, kerekasztal beszélgetés, ima- vagy irodalmi est, dicsőítés stb. Legutóbb Simon Dávid atya dicsőítő napon elhangzott szavai találtak a szívekbe és indítottak lelkesedést az örökimádás zalaegerszegi megszervezésére. Az egyesület már folytatja a szükséges egyeztetéseket a város plébániáival, hogy a már eddig is szerveződő havi egy - ill. több napos szentségimádások folyamatossá válhassanak, és a hét minden napján 0-24 órában imádhassuk az Urat Zalaegerszegen.

Az egyesületben zajló szervező munka időnként megterhelő, időről időre egyikünk másikunknak jobban, - van, akinek folyamatosan - vinni kell a vállán a feladatokat. Úgy érezzük a Jóisten kegyelméből többnyire sikerül ezekkel a nehézségekkel megküzdeni, a teher alatt születő konfliktusokat feloldani, mégis kérjük a hívő közösség imáit szolgálatunkhoz: bölcsességet, az Isten szemével való látás képességéért, erőért a Krisztus követéshez.

Szabó László és Szabó-Hidvégi Orsolya

A középkor és a reformok

A szentmise 4. rész

Nagy Szent Gergely reformjaival a szentmise letisztult, közösségi liturgia lett, amely azonban a középkorban egyre színesebb, bonyolultabb, gyakran túlburjánzó és helyileg is változó szertartásrendszerre alakult. A folyamat során Nyugat-Európa helyi keresztény egyházai feladták saját, egyedi liturgikus szokásaikat, és átvették a Róma városában használt liturgiát, közben viszont magát a római rítust is átformálták a saját ízlésükre.

Frank hatásra kerültek a liturgiába az evangélium előtti tömjénfüstölések, a látványos körmenetek, egyre több, csak a miséző pap által mondott, személyes ima jelent meg a szövegek között (pl. az oltár előtt mondott bánatima, zsoltár, vagy a kézmosás alatt mondott ima). Ez a verzió szivárgott vissza Rómába a 11. században.

Gergely korában a mise közösségi cselekmény volt, ahol a nép felelt a pap szavaira. A középkorban a szentmise a pap „magánügyévé” vált. Megjelentek a magánmisék (missa

privata), ahol a pap egyedül, nép nélkül, suttogva misézett egy melléköltárnál, csak egy ministránssal. A párbeszédes részek háttérbe szorultak, a nép pedig a mise alatt már nem válaszolt, hanem saját magánajtatosságait – például a rózsafüzért, szerencsésebb esetben a mise egyes részeihez fűzött imádságokat – végezte.

A 12–13. században a teológiai viták és az eretnekségek miatt az egyház hangsúlyozni akarta Krisztus valóságos jelenlétét az Eucharishtiában. Ekkor vezették be, hogy a pap az átváltoztatás után a feje fölé emeli a szentostyát és a kelyhet, hogy a nép imádhassa. A középkori ember számára ez az úrfelmutatás vált a mise abszolút csúcspontjává.

Maga az oltár is megváltozott. Míg Gergely korában az oltár egy egyszerű, szabadon álló asztal volt, a középkorban megjelentek a hatalmas, díszes szárnyasoltárok, a tabernakulum (szentségház), és az oltárra helyezett állandó gyertyatartók, feszületek.

Szent V. Piusz pápa 1570-ben egységesítette a római liturgiát, amely a II. vatikáni zsinat és a tridenti zsinat (1545-1563) alapjaiban változatlan maradt. A tridenti zsinat lezárása után a pápa célja a protestantizmus elleni védekezés és a katolikus liturgia helyi vadhajtasoktól való megtisztítása volt. Az egész nyugati egyházban kötelezővé tette a Római Missékonyvet (Missale Romanum), csak azok a rítusok maradhattak meg, amelyek bizonyítottan legalább 200 éves múltra tekintettek vissza (pl. a domonkos vagy az ambrozián rítus).

A pap latin nyelven, a népnek háttal (ad orientem, azaz kelet felé fordulva) miséz, szigorú és részletes szabályok (rubrikák) irányítják minden mozdulatát. Beemelt viszont a pápa több, szélesebb körben elterjedt betoldást, pl. a lépcsőimát, a kötelező szövegbe.

Bár a mise szerkezete alapjaiban azonos maradt, a 19-20. századi mozgalmak több fontos változást hoztak, a hívők részvétele és a liturgia teológiai megközelítése drasztikusan átalakult. A liturgikus mozgalom célja volt újra közel hozni a liturgiát a néphez, hogy a hívek ne csak passzív szemlélői legyenek a cselekménynek. A mozgalom képviselői Romano Guardini, Guéranger solesmes-i apát, Pius Parsch Ágoston-rendi szerzetes voltak. Hatásukra kezdtek elterjedni a kétnyelvű (latin mellett a nemzeti nyelvre fordított) imakönyvek és a népének.

15. századi oltár a Bohinj-tó melletti
Ker. Szent János templomban (fotó: Marx Mari)

A huszadik század pápai különösen a hívek szentáldozásának ösztönzésében hoztak üdvözlendő rendelkezéseket. Szent X. Piusz pápa (1903–1914) akár a napi áldozást is lehetővé tette, lejjebb vitte a gyermekek elsőáldozási korhatárát kb. hétéves korra, azaz „értelmük használatának” elérésére.

Ugyancsak ő szorgalmazta a gregorián ének elsőbbségét a színházias barokk/klasszikus zenével szemben.

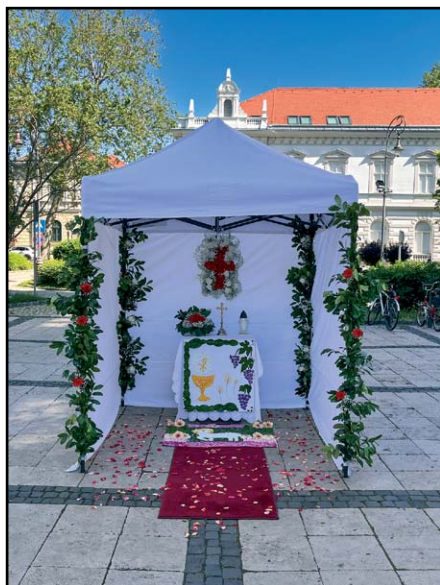
XII. Piusz (1939–1958) tette a legbátrabb lépéseket a zsinat előtt, amelyek már közvetlenül megelőlegezték a későbbi változásokat. Gyökeresen átalakította a nagyheti szertartásokat. (Ez a reform külön írást igényelne.) Megengedte a délutáni és esti miséket, és a szigorú, éjféltől számított szentségi böjtöt lecsökkentette a mise előtti 3 órára (később 1 órára), hogy többen áldozhassanak. XII. Piusz reformja bebizonyította, hogy az évszázados, merevnek hitt tridenti rubrikákat meg lehet változtatni a lelkipásztori célok érdekében.

Marx Mari

Th. Riemenschneider: Szent vér-oltár. Rothenburg,
Szent Jakab templom 1501 (fotó: Marx Mari)

Úrnapi városi körmenet

Kell egy nap Jézussal! dicsőítő nap

Közösségek 5próbája és Sillye Jenő filmvetítés

Kicsinyeknek

Jézus és Mária - Készítették a Dózsa iskola alsós hittanosai

Licenciadajnos: Kecskemét-Széchenyivárosi Közösségépítő Egyesület

Ciklus-show

lányoknak

2026. július 29. / augusztus 17. 9.00 - 14.00

MARTINEUM FELNŐTTKÉPZŐ AKADÉMIA
Szombathely, Karmelita u. 1.

A foglalkozás középpontjában testünk titkos jelzései és a női ciklus izgalmas eseményei állnak. Sok játékkal és zenével megismerjük a Ciklus-show-t, és el is játszunk együtt.

"Csak arra vigyázok, amit értékesnek tartok!"

A foglalkozásokat vezeti: B. Markovits Eszter / Kissné Takács Eszter

Részvételi díj: 5.500 Ft / fő

Korhatár: 10-12 év

JELENTKEZÉS: +36 30 845 76 12; ciklus.show.szombathely@gmail.com

Gyermekmondások - ovis és alsós élmények:

„Én még nem gyónozk, de sok bűnöm van. Mindig piszkálom a Tesómat...”

Hitoktatóját kérdezi a negyedik: Neked az imádkozó sáska a kedvenc állatod?

Hittanon kérdezzük: Miből áll az ember? – csontból, bőrből, húsból... - Igen, ez egy szóval a testünk, ami megfogható belőlünk. És ami a láthatatlan részünk? Mi az? Miből áll még az ember a test mellett? – Szellőből.

Beszámoló-k hírek

Anyakönyvi hírek

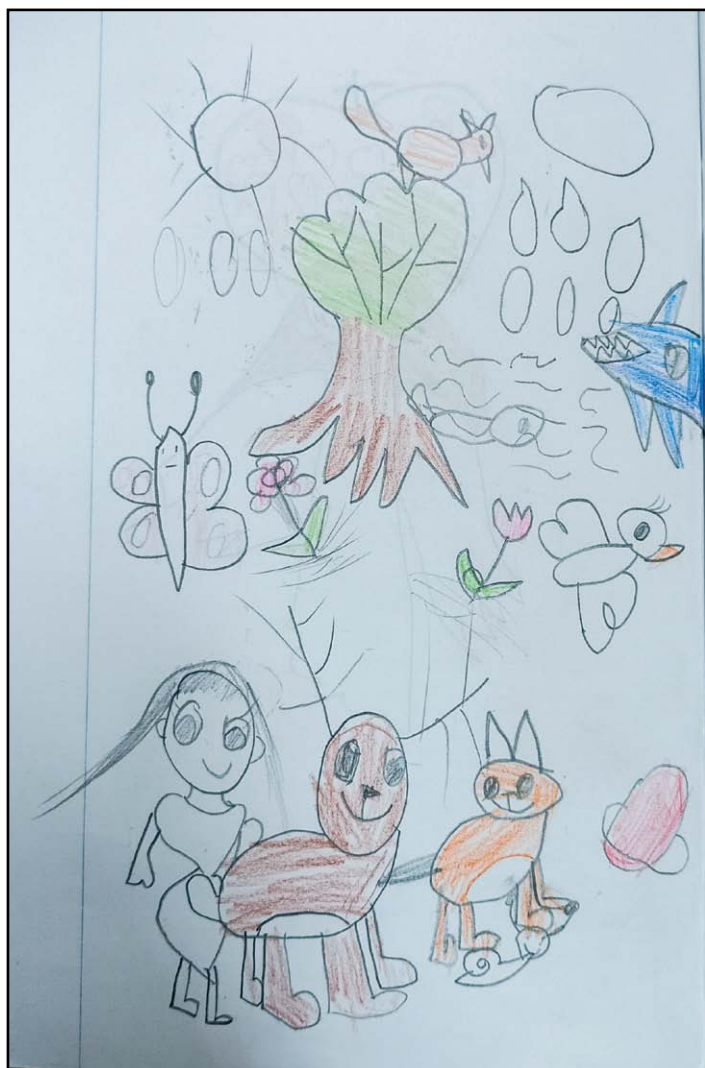
2026. májustól-júliusig

Keresztelés

Németh Regő
Rudovics Jázmin Ketrin
Szilágyi Beniel
Németh Konor
Bailo Alba
Salamon Panni

Salamon Franciska
Horváth Margit
Nagy Krisztián
Bajzikné Varga Anikó
Kozári Júlia
Gerócs Emese

**Köszöntjük a Katolikus Egyház és
egyházközségünk legifjabb tagjait!
Isten éltesse őket sokáig!**

**Teremtett világ - Készítették a Dózsa iskola
alsós hittanosa**

Házasságkötés

Endrődi Boldizsár és Szerecz Renáta
Főör Gábor és Magyar Edina
Balog Milán és Farkas Cintia
Bagoly Christopher és Ör Cintia Éva
Beck Károly és Horváth Etelka Terézia
Nagy Krisztián és Boncz Dorina
Illés Norbert és Czách Petra
Lepsényi Tamás István és Nagy Zsófia Luca

**Jókívánságainkat fejezzük ki a pároknak, a
kölsönös szeretetben szentelődjenek meg
házasságukban!**

Temetés

Rákos Lajosné sz. Kondár Anna Zsuzsanna (1947)
özv. Szigetvári Istvánné sz. Simon Mária (1931)
Németh István György (1951)
özv. Bogár Elekné sz. Kulcsár Irén (1939)
özv. Ruzsics Ferencné sz. Kolossa Irma (1931)
Nagy László (1964)
Pataki Gábor (1984)
Kertész István (1945)
özv. Kinczer Károlyné sz. Farsang Mária (1933)
özv. Halász Ferencné sz. Császár Anna Gizella (1929)
özv. Bognár Józsefné Kovács Éva (1938)
Filó László (1946)
özv. Koller Jánosné sz. Senatore Julianna (1935)
Horváth Ferenc Géza (1948)
özv. Farkas Nándor (1944)
Ács Éva sz. Galács Éva (1941)
Szekeres Sándor (1939)
Varga Márton Attila (1955)
özv. Zombori Sándorné sz. Huszti Margit (1954)
Takács László Péter (1979)
özv. Kovács Tiborné sz. Fenyvesi Mária (1941)
özv. Kovács Lászlóné sz. Benke Mária (1948)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

**SZEMÉLYESEN KÍSÉRT
SZENTIGNÁCI LELKIGYAKORLAT**
a Martineum Felnőttképző Akadémián
2026. szept. 16. (szerda) 18.00 - 20. (vasárnap) 10.00

*A hangsúly
a szemlélődésen,
a csenden
és a személyes
kíséren van,
mely segít
az önmagunkra
találásban
és az Isten felé
fordulásban.*

**Kedvezményes részvételi
díj szállással és étkezéssel:
75.000,- Ft**

**Jelentkezési határidő:
szeptember 5.**

Martineum Felnőttképző Akadémia
9700 Szombathely, Karmelita u. 1.
markovits@martineum.hu; www.martineum.hu

LELKIGYAKORLAT

 **MIJO BARADA
vezetésével**

2026. AUGUSZTUS 28 - 30.

„Íme, újjáteremték mindent!” (Jel 21,5)
Hogyan imádkozhatunk a területek szabadításáért?

**Martineum Felnőttképző Akadémia
Szombathely, Karmelita u.1.**

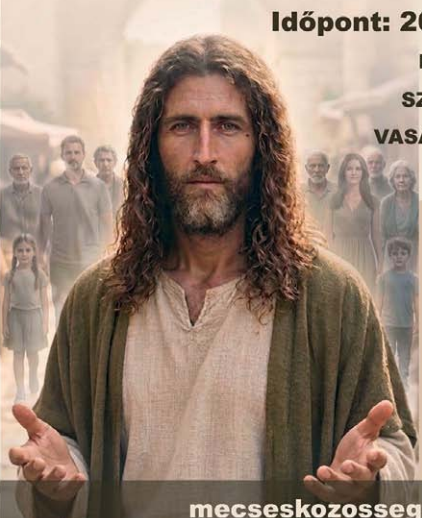
**Jelentkezés: www.martineum.hu
takaes-eszter@martineum.hu**

Lelkigyakorlat Mijo Baradával
“Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban”
/Mk 1,15/

Bűn és Megtérés

Időpont: 2026. 09. 18-20.
PÉNTEK 8:00-21:00
SZOMBAT 9:00-21:00
VASÁRNAP 13:00-20:00

Jelentkezés:

mecseskozosseg.nk@gmail.com

A lelkigyakorlat fővédnöke: Varga László püspök

**Helyszín: Jézus Szíve Templom
Nagykanizsa, Deák tér 6.**

Részvételi díj: 7000 Ft/fő (6000 Ft adomány a misszióra, 1000 Ft a költségekre)

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség
kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.

Szerkeszti:
Tájékoztatási Munkacsoport
E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:
Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:
8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91
Telefon: (92) 599-230, Fax: 599-231
www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:
Gura Nyomda Kft. – Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó
fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.